

tære aktivitet, herunder østlandene og de uforpligtede lande samt Danmark, Finland, Sverige, Nederlandene, Canada og Frankrig.

Udenrigsminister *Dean Rusk* fremhævede, at USA ikke ønskede baser eller territorium i Vietnam, men en politisk løsning baseret på selvbestemmelsesretten og Genève-aftalerne uden indblanding udefra og på vilkår, som er forenelige med de små sydøstasiatiske staters sikkerhed. Under forhandlingerne i Paris havde Hanoi forkastet alle amerikanske forslag, og USA imødeså nu Nordvietnams forslag om nedtrapning af krigshandlingerne. USA var parat til at standse bombningerne af Nordvietnam i det øjeblik, det var overbevist om, at dette ville føre til fred.

Udenrigsminister *Gromyko* erklærede, at Sovjetunionen fortsat ville yde enhver hjælp og bistand til Nordvietnam i dets kamp mod USAs aggression. Forudsætningen for en løsning af Vietnam-problemet var ubetinget tilbagetrækning af USAs tropper og opfyldelse af Genève-aftalerne. Det første skridt måtte være en fuldstændig og ubetinget amerikansk indstilling af bombninger og andre krigshandlinger mod Nordvietnam.

Udenrigsminister *Stewart* påpegede, at USA for nogle måneder siden havde indstillet bombardementerne af ca. 80 pct. af Nordvietnams territorium. Det ville have været rimeligt at forvente, at Nordvietnam til gengæld havde påbegyndt en nedtrapning i fjendtlighederne.

Udenrigsminister *Debré* udtalte, at grundlaget for en politisk løsning i Vietnam måtte være Genève-aftalerne fra 1954 og 1962. Som et initiativ, der i det mindste kunne forhindre, at konflikten yderligere bredte sig, håbede han, at USA i fornuftens navn ville gennemføre et bombestop. De i Paris stedfindende forhandlinger pålagde i øvrigt Frankrig diskretion.

Laos fremhævede, at landet i årevis havde været offer for militær intervention fra Nordvietnam. Den laotiske regering havde sikre beviser for, at der befandt sig 40.000 nordvietnamesiske soldater på laotisk territorium. Den i henhold til Genève-aftalen nedsatte internationale kontrolkommission havde fordømt interventionen, men ingen syntes imidlertid at interessere sig for den glemte krig. Laos var ikke medlem af nogen

militærblok og ønskede kun at opretholde sin neutralitet.

New Zealand mente ikke, at forhandlingerne i Paris ville gøre fremskridt, før Nordvietnam erkendte nødvendigheden af at vise både mådehold og vilje til at søge rimelige kompromiser. *New Zealand* fremhævede, at de allierede i Sydvietnam gentagne gange havde givet udtryk for deres villighed til at lade FN spille en væsentlig rolle ved fredens genskabelse.

Udenrigsminister *Poul Hartling* udtalte håb om, at de involverede parter under forhandlingerne i Paris ville leve op til deres ansvar over for det krigsramte vietnamesiske folk og over for menneskeheden, og at de ville udnytte de muligheder, som den direkte kontakt giver for definitivt at få bragt konflikten fra slagmarken til forhandlingsbordet, hvor alle parter selvsagt måtte være villige til at gøre indrømmelser.

Det omtaltes, at de nordiske lande havde indledt drøftelser og undersøgelser med henblik på at koordinere de nordiske landes bistand til Vietnams genopbygning, når krigstilstanden ophørte.

Afkoloniserings- og apartheidspørgsmålet.

Koloniherrødemmet i det sydlige Afrika og apartheidpolitikken fordømtes af flertallet af talerne. Tanzania, Kenya og Dahomey gjorde stormagterne ansvarlige for kolonisystemets opretholdelse. Sanktionspolitikken ansås for fejlslået. Storbritannien blev stærkt kritiseret for sin holdning over for det illegale regime i Sydrhodesia og blev opfordret til med magt at slå oprøret ned. Det understregedes, at enhver løsning af Sydrhodesia-problemet måtte sikre magtens overførelse til det afrikanske flertal. De nylige forhandlinger mellem premierminister Wilson og Ian Smith gav anledning til, at adskillige afrikanske lande udtrykte frygt for, at forhandlingerne skulle resultere i en gradvis legalisering af oprørsregimet og en fravigelse fra princippet om, at Sydrhodesia ikke bør kunne opnå uafhængighed før flertalsstyrets gennemførelse. Portugals påstand om, at Angola, Mosambik og Portugisisk Guinea var oversøiske territorier, betegnedes af Tanzania som frit opfundet, og NATO-landene opfordredes til at indstille våbenleverancerne til Portugal. I spørgsmålet om